

»Herren ringede!«

De havde begge to saa ganske glemt hende, at Frøken Evaldsen nær var bleven forskrækket og derpaa kom til at le. Men Enslev rejste sig igen i Sengen og modtog hende med et Uvejr af Skældsord, fordi hun havde ladet vente paa sig.

Lille Jensen undskyldte sig ikke. Hun tog tavs mod sin Herres Grovheder uden at fortrække en Mine. Det var denne uforstyrrelige Selvtilfredshed, der gjorde hende til et saa uerstatteligt Klenodie i dette Hus, hvor Enslevs Vredesbyger altid hurtigt forjog det øvrige Tyende, mens de drøjeste Beskyldninger gled af hende som Regn af en Skildpadde. Og naar Enslev havde raset ud, blev de straks igen de bedste Venner.

»Gaa Deres Vej! Naar jeg skal kime hele Huset ned, før De kan høre det, har jeg ingen Brug for Dem. Vent lidt! Vil De ringe paa en Vogn til Frøkenen . . . Jo!« sagde han, da hans Veninde bønfallende lagde Haanden paa hans Arm for at forhindre det. »Jeg vil ikke vide af den Nattevaagen. Jeg har det godt nu og vil sove.«

Da Automobilen lidt efter holdt udenfor og Frøken Evaldsen kom ind med Overtøjet paa for at sige Farvel, trak han hende ned til sig og kyssede hende paa Kinden. Men derpaa stødte han hende fra sig og bød hende gaa. Det var hans sædvanlige Maade. Han